

Forhandling Intet har ført til. Det ærede Medlem har altsaa ført Forhandlinger, som ikke have ført til Noget, og paa disse Forhandlinger, som ikke have ført til Noget, er der dannet en hel politisk Situation, hvorpaa vi nu staa (Munterhed); det ærede Medlem ler haanlig, men vend Latteren til den anden Side, der har den hjemme. Man kan godt forstaa, at der forhandles, det vilde jeg ogsaa kunne forstaa, naar der forelaa bestemte Tilbud fra i det Mindste een Side, og naar der om disse Tilbud førtes bestemte Forhandlinger, som man kunde følge, som man kunde sætte sig ind i, og hvis Argumenter man kunde overveie og lægge sig paa Sinde, saa var det muligt at tænke sig en Forhandling og et Resultat; men et Resultat, der skulde ende med ikke en Forhandling mod Provisoriermændene og deres Ministerium, men en Forhandling med Provisoriermændene og deres Ministerium — ja, det maa den ærede Ordsfører forklare. Hvorledes man kan komme til et Resultat, som har ført til en saadan Forhandling og til en Finantslov til dette Ministerium, Provisorierministeriet — saa vide formentlig Alle, hvad det er for et — det er os fuldkommen ubegribeligt, og saa er det dog vel sagtens naturligt, naar man ikke forstaa denne Politikk, men man ikke des mindre tror saa godt om sine ærede Rådsfæller og hidtilværende Meningsfæller, at de have en bestemt Densigt med, hvad de gjøre, og vel sagtens ogsaa Udsigt til at naae Noget, at man saa ikke forstyrer dem, men giver dem Tid til at løbe denne Line ud. Jeg tror ikke, at der er Noget, som har ønsket Andet end, at de Herrer skulde se at komme til Ende med den Situation, som de selv have fremkaldt, og med dens Resultat, saa at det kunde komme til at foreligge. Det er ganske sikkert, at det laa udenfor de Flestes Tanke, og da ogsaa udenfor mine, at man fra vor Side skulde komme til en saadan Forhandling som den, der her er ført, men endvidere ogsaa at man skulde komme til Forhandlinger, som man selv aabenbart har søgt, og som ikke ere søgte fra Modpartens Side. Det laa saa langt udenfor Konsekvenserne af vor hidtidige Fremgangsmaade, at det var aldeles umuligt at tænke sig. Men saa siger det ærede Medlem, at det, som vi havde i Udsigt fra vor Side, det havde vi ikke Mod til at have; det er i alt Fald sagt overfor eet Medlem, nemlig det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg). Nu er Sagen den, at Manglen paa Mod er ikke paa vor Side, men meget snarere paa de Herrer's; thi det Mod, som de have manglet til at gaa Fremtidens Bryderier og Besværligheder i Møde, det er det Laalmod, som ingen kæmpende Hær kan undvære. Man staa om sig med store Ord om Revolutioner, man siger, at vi ingen Begne kunne komme uden Revolution. Ja, det er muligt, at Ministeriet kunde have drevet det til, at der blev Revolution, men dertil skulde der dog i ethvert Fald Tid i

Danmark, dertil skulde der en fortsat Kamp, og dertil skulde fortsatte, gjentagne Brud paa, hvad det danske Folks Bevidsthed kalder sin Ret og grundlovmæssige Eksistens; først da kunde det komme til et Brud og til Revolution omsider, medens de Herrer ville have Revolutionen fuldt særdig strax. De ville have, at man skal kunne gjøre Revolution, ligesom man knytter en Næve; men jeg skal tillade mig at minde om, at, er der Noget i Verden, som Historien har forkastet, saa er det slet forberedte Revolutioner. Men giv Tid og saaml Kræfterne og lad det gaa op for hele vort Folks Bevidsthed, at Revolutionen er det sidste Middel, saa vil dette sidste Middel ogsaa nok blive anvendt i rette Tid. Men dette er Noget, som et Folk ikke lader sig kommandere til, som man ikke kan fremkalde, og som en samvittighedsfuld Mand ikke kan ønske at fremkalde; men at det kunde komme dertil, det er sikkert. Men, siger man: Hvad ville De Herrer opnaa — det kaster man ud til os, og man kastede det nylig til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds — ved fortsat Modstand imod et Ministerium, som efter vor Mening er gaaet udenfor Grundloven, og som vil vedblive dermed? Ja, jeg vil ganske simpelt hen sige De Herrer, at jeg tror, at det, vi skulde have forsøgt paa, var at gjøre dette Ministerium baade mæt og træt af dets egne Handlinger, — jeg vil ikke karakterisere dem. Jeg maa oprigtig sige, at min Opfattelse af det nuværende Ministerium ingenlunde er af den Art, at den kaster nogen Glorie over dette Ministeriums politiske Dygtighed, Kyndighed og Storhed, tværtimod, angaaende dets Storhed vil en Gang Historien belære os om, at dette Ministeriums hele Tilværelse er en Række af lutter Misgreb; det vil en Gang blive klart for Alle. Men det største Misgreb, som dette Ministerium nogensinde har begaaet, var at gjøre en Revne, som et vist Blad har kaldt det, i det Folks Allerhelligste, som det var sat til at tjene med sine bedste Kræfter. Dette var det største Misgreb, som dette Ministerium nogensinde har gjort, og ingen ærlig dansk Mand skulde nogensinde gaa med til at hjælpe at læge denne Revne; men denne Revne har man gjort sit Øverst for at læge, og det er dette, vi staa i Begreb med ved Forhandlingen og Vedtagelsen af nuværende Finantslov at gjøre vort Bedste til i alt Fald at fremkalde Stinnet af. (Holstein ler.) Med det ærede Medlems Tilladelse vil jeg sige, at man ikke kan le Historiens Fakta bort. Det ærede Medlem kan være saa vittig, spydig og sarkastisk, som han vil, saa kan han dog ikke bortestamotere eller bortle Kjendsgjerninger, det skal han nok lade være. Forøvrigt vil jeg sige, at Alt, hvad De Herrer af den Slags udøse over mig, det gaar af mig som Vand af en Gaas, jeg tager mig ikke af det. Jeg vilde dog have set paa, hvad Resultatet var blevet, hvis vi havde taget